

gift, virkelig bliver betalt af det Sukker, der føres over til Raffinering.

Saa omtalte det ærede Medlem atter det lyse danske Puddersukker. Jeg havde Følelsen af, at det ærede Medlem ikke rigtigt havde hørt de Udtalelser, jeg fremsatte sidste Gang, jeg havde Ordet, thi saa vilde han have været klar over, at jeg slet ikke er blind for, at de danske Sukkerfabrikker paa det lyse danske Puddersukker have skabt sig en langt større Beskyttelse, end Forudsætningen var. Det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at Forudsætningen for Loven af 1891 kun var at give $\frac{3}{4}$ Øre pr. Pund, men nu have de ad teknisk Vej skabt sig en Beskyttelse, saaledes at de nu have en Beskyttelse af mindst $3\frac{1}{2}$ eller maaske endog $3\frac{3}{4}$ Øre. Men naar vi nu staa ved en Revision af Sukkerloven, forekommer det mig, at der slet ingen Grund er til at indrømme den danske Roesukkerfabrikation en større Beskyttelse end den, man fandt passende i 1891. Efter den Udvikling, der er foregaaet siden, er det givet, at den danske Befolkning som Helhed er langt mere frihandelsvenlig nu end den Gang. Aldrig har Frihandelen for Befolkningen staaet saa klart og tydeligt som det rigtige som netop nu, og saa finder jeg ikke, at der er nogen Grund til nu at give Fabrikkerne en større Beskyttelse end i 1891. (*N. P. Jensen*: Det gøre vi heller ikke!) Jo, det gøre vi. Og det saa meget mere, som vi nu samtidig give Toldfrihed for Hjælpestoffer som Kul og Olie, hvad der sikkert betyder en ganske stor Gevinst for Fabrikkerne.

Men Fabrikkerne producere ogsaa en anden Slags Sukker end det lyse danske Sukker, nemlig et Sukker, kaldet Roesukker Nr. 1. For dette Sukker vil der efter det foreliggende Forslag notorisk skabes en større Beskyttelse, end det nu har. Denne Sort Sukker staa med en Lyshed af mellem 16 og 18. Men nu siger Toldloven, at Sukker, der er lysere end 18, skal svare en Indførselstold af 12 Øre pr. Kg. Men den anden Position i Toldloven siger, at Sukker, hvis Lyshed er 9 eller derover, men ikke over 18, skal slippe med en Indførselstold af 6 Øre pr. Kg. Og naar dette Sukker, Roesukker Nr. 1, har en Lyshed af mellem 16 og 17, saa er det klart, at saa kommer det til at konkurrere med den anden Position paa Toldloven, den, der staa med en Indførselstold af 6 Øre pr. Kg., og da den indenlandske Afgift i dette Øjeblik af Roesukker Nr. 1 er $4\frac{1}{2}$ Øre pr. Kg., og Indførselstolden

paa det tilsvarende Sukker, som det konkurrerer med, er 6 Øre pr. Kg., er altsaa Beskyttelsen $1\frac{1}{2}$ Øre pr. Kg. eller $\frac{3}{4}$ Øre pr. Pund; det vil altsaa sige, at det nøjagtigt er den Beskyttelse, der blev givet det danske Roesukker ved Loven af 1891. Men hvad sker der nu? Der sker simpelt hen det, som det ærede Medlem ikke kan være blind for, at Roesukker Nr. 1 faar en forøget Beskyttelse, idet den indenlandske Afgift bliver sat ned til 4, og Indførselstolden for det tilsvarende Sukker bliver sat op til $6\frac{1}{2}$. Derved bliver der en faktisk Forøgelse af Beskyttelsen paa $\frac{1}{2}$ Øre pr. Pd. Nu skal jeg ikke kunne udtale mig bestemt om, hvor stort et Kvantum af dette Sukker der fra Fabrikkerne gaar direkte ud til Konsum. Det ved jeg selvfølgelig ikke bestemt. Men i alt Fald er det et Kvantum af mellem 10 og 20 Mill. Pd., og for dette Kvantum bliver der altsaa efter Forslaget en klar og tydelig Forhøjelse af den nuværende Beskyttelse.

Jeg rettede et Spørgsmaal til det ærede Medlem for at faa Klarhed over, hvorledes det var muligt, at man ved en Ændring kunde give noget til Roedyrkerne, uden at Fabrikkerne fik en passende Andel af den samme Begunstigelse. Det var knapt, jeg helt blev klar over det ærede Medlems Svar. Jeg kan godt se, at Sukkerfabrikkerne faa noget Tab ved den Ændring, at Tolden paa Raasukker sættes op fra 5,5 til 5,9. Sagen er jo den, at de danske Fabrikker ikke selv have Raasukker nok til Raffinering, men maa indføre en Del. Saa vidt jeg ved, raffineres der af De danske Sukkerfabrikkers Raffinaderier i Øjeblikket 80 Mill. Pd., og deraf indføre de sikkert mindst 30 Mill. Pd., saa at de 50 Mill. hidrøre fra deres egen Produktion. Det er klart, at naar de skulle svare større Told af det Sukker, de indføre til Raffinaderibrug, betyder det ikke nogen Gevinst for dem, men snarere Tab. Det staa mig klart, det kan det ærede Medlem godt være vis paa. Men jeg forudsætter, at den Smule Tab, Fabrikkerne her faa, rigeligt opvejes ved, at de blive i Stand til at være fuldstændige Eneherskere paa Markedet. Thi Forskellen her bliver saa stor, at de let ville være i Stand til at bære Konkurrencen, og blive Toldlovsforslaget og Sukkerlovsforslaget til Love i den Skikkelse, de her have, bliver det kun en ren Naadessag for Fabrikkerne, om de ville lade Raffinaderiet i Larsbjørnsstræde bestaa, og det mener jeg er fuldstændig uretfærdigt.

Det ærede Medlem fastholdt, at jeg havde gjort mig skyldig i en Fejlberægning